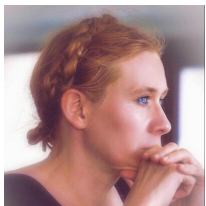

Tancarville

LE G. BISTAKI

Plezier tussen de lakens

Liv Laveyne

Gezien op 15 april 2026

De Spil, Roeselare

Lakens... Je kan ze plooien, strijken, verfrommelen, draperen, omhullen, verhullen, onthullen én je kan er veel plezier tussen beleven... Het Franse gezelschap Le G. Bistaki duikt met 'Tancarville' onder die lakens voor een wervelende mix van circus, dans en theater.

19 APRIL 2026

Vier spookachtige wezens omhuld in lakens. Ze zien eruit als een soort witte 'Freggels' of een futuristisch bedoeïenvolk. Het is een schitterend filmisch beeld zoals ze in slow motion naar voor komen op het podium, alsof ze uit een andere tijd en universum hier op aarde zijn geland. Vlak voor het publiek, frontaal beginnen ze te deinen, op en neer, tot alle doeken van hun lijf vallen. We zien ze nu ontbloot op hun slip na. De magie van het begin maakt plaats voor een *ecce homo*. Zie hier de mens, de man. Kwetsbaar, een beetje sexy, grappig ook. Zeker wanneer ze met het elastiek van hun onderbroek beginnen spelen.

Niets is zomaar iets

Compagnie Le G. Bistaki is altijd al een buitenbeentje geweest binnen het circus met hun eigenzinnige mix van straattheater, circus, dans, muziek, locatie specifieke installatiekunst en objectmanipulatie. Dat laatste is waar het in wezen om draait: hoe kan je een object *multi-onfunctioneel* behandelen, van oorsprong tot gebruik, in relatie tot de mens en mensen onderling? Hoe verandert 'nut' in 'spel'? Noem het de essentie van kunst of een levensfilosofie, in beide schuilt de kracht van Le G. Bistaki. In de eerdere voorstelling 'Cooperatzia' waren het dakpannen die een beeldenparcours vormden om te eindigen in een vlammende vuurzee, in 'Baïna' kregen maïskorrels een glansrol.

Alsof je even in het washok een wereldreis hebt gemaakt.

In 'Tancarville' brengt het gezelschap een ode aan het simpele witte laken en het bijhorende wasrek. De titel 'Tancarville' refereert immers naar de plek in Normandië waar het befaamde gelijknamige droogrek wordt gefabriceerd. De

kenmerkende vorm lijkt wat op de plaatselijke hangbrug. Lakens ophangen en drogen, het lijkt misschien niet het meest boeiende huishoudelijke klusje maar na het zien van deze voorstelling kijk je er met heel andere ogen naar. Alsof je even in het washok een wereldreis hebt gemaakt.

Synesthesie van beeld, geluid en gevoel

‘Tancarville’ neemt je immers mee naar continenten en tijdperken - van een Oosters theeritueel naar een Turks stoombad, van de Barbier van Sevilla tot de Pruikentijd.

Een soundscape leidt langs schitterende beelden maar ook omgekeerd brengen de objecten zelf muziek. Het opgooien en slaan en trekken van de lakens krijgt de cadans van een flamenco, het jongleren met theekopjes rammelt en rinkelt tot een magische Tinkerbell compositie.

De performers delen misschien de lakens uit (*pun intended*), even vaak zijn de lakens ook een autonome speler.

Iconische beelden ontspruiten voor je ogen, portretten van mannen met tulband zoals Van Eyck en Rembrandt ze schilderden, gepoederde opeengestapelde lakens worden torenhoge pruiken. Onvergetelijk is het staaltje opera met ‘De Barbier van Sevilla’: wat start als een scheerbeurt - de lakens met wasspelden tot een schort omgord, barst uit in een wasspelden fonteinfestijn in de beste commedia dell’ arte traditie.

De performers delen misschien de lakens uit (*pun intended*) in deze voorstelling, even vaak zijn de lakens ook autonome spelers. Wanneer een van de performers werkhandschoenen aantrekt om de (ijzeren) wasdraden te bespelen, transformeert deze scène, die begint als een slechte horrorfilm (een knipoog naar de ‘Psycho’ soundscore)- tot een poëtisch spektakel, een beeldende symfonie van schuivende en deinende lakens alsof het grote witte pianotoetsen zijn. Het is als een levend kunstwerk waar beeld en muziek samen de compositie maken. Pure synesthesie. Immers, in alles voelbaar is ook het tactiele materiaal, van zacht en hard. Strelen en slaan, zweven en vallen, van stof tot ijzerdraad, van huid en van porselein.

Ode aan mannelijkheid

Hard en zacht. Die mannelijke kwaliteiten onderzoekt ‘Tancarville’ ook. Lakens wassen, ophangen, plooien het is/was al te vaak vrouwenwerk. Vier witte mannen van middelbare leeftijd – in deze tijden op zich al ongewoon – staan hier op scène. Dat zegt iets.

Van gesluierd dan weer naakt op de slip tot in vol ornaat, begeven ze zich op die plekken waar mannen samenkomen: in de sauna, de *barbershop* of *salon de thé*. Van waar het lichaam verzorgd wordt maar het zich ook laten geselen door de lakens als middeleeuwse flagellanten. Tussen hard en zacht, Le G. Bistaki speelt met machismo en mildheid, van een sensuele tango met een laken dat twee lichamen bij elkaar houdt tot een speelse tik met datzelfde laken op de kont.

Zo wordt ‘Tancarville’ ook een ode aan samenhang en fluïditeit.

Zo wordt 'Tancarville' niet alleen een wereldreis maar ook een ode aan samenhang en fluiditeit. Een ode waarin tijden en continenten over elkaar glijden in een wervelend, grappig, poëtisch universum.

Om op het einde als publiek samen tussen de lakens te belanden in een verbindend ritueel. 'Tancarville' is met voorsprong het leukste spel tussen de lakens dat je kan beleven.